

Sygn. akt V CZ 86/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w C.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 20 stycznia 2016 r.,
zażalenia strony pozwanej na wyrok Sądu Okręgowego w C.
z dnia 28 października 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w C., pozostawiając mu
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy w C. oddalił powództwo A. C. przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w C. o zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 10 000 zł za cierpienia, będące skutkiem wypadku, jakiemu uległ w dniu 9 lutego 2012 r.

Wyrok ten, po rozpoznaniu apelacji powoda, został uchylony przez Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 28 października 2015 r., sprawa zaś została przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Sąd Okręgowy uznał, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym została wnikliwie ustalona i rozważona szkoda doznana przez powoda, natomiast za wątpliwy ocenił wniosek o braku odpowiedzialności pozwanego. Ustalono zostało miejsce, w którym doszło do wypadku, jednak, zdaniem Sądu Okręgowego, zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ocenę, czy chodnik, na którym przewrócił się powód doznając uszkodzenia ciała, należy do pozwanego szpitala. Za konieczne uznał Sąd Okręgowy uzupełnienie materiału dowodowego w tym zakresie i w tym celu uchylił wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego zażaleniem, wnosząc o jego uchylenie i zarzucając naruszenie art. 6 i 435 § 1 k.c. oraz art. 232, 382 i 386 k.p.c. Skarżący zarzucił naruszenie zasady rozkładu ciężaru dowodu i wskazał, że uzupełnienie materiału dowodowego powinno, o ile zachodzi taka potrzeba, nastąpić przed Sądem drugiej instancji, wobec czego uchylenie wyroku w tym celu było niezasadne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

System apelacji pełnej charakteryzuje się tym, że sąd drugiej instancji, poza funkcją kontrolną, pełni także rozpoznawczą, jego zadaniem jest bowiem przede wszystkim orzekanie co do istoty sprawy. Sąd ten obowiązany jest dokonać własnych ustaleń faktycznych na podstawie materiału zebranego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, co jasno określa art. 382 k.p.c. Istota apelacji pełnej wyrażona jest także w art. 386 k.p.c., określającym precyzyjnie w § 2, 3 i 4 wypadki, w jakich sąd drugiej instancji uchyla wyrok poddany kontroli instancyjnej. W sprawie nie zachodzi nieważność

postępowania (§ 2) ani podstawa do odrzucenia pozwu lub umorzenia postępowania (§ 3), nie można też mówić o nierozpoznaniu istoty sprawy (§ 4).

Uchylając wyrok Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy powołał się na potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego. Trafnie jednak zarzucił skarżący, że orzeczenie kasatoryjne może być wydane jedynie wówczas, gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, na co również jasno wskazuje art. 386 § 4 k.p.c. W sprawie zebrany został materiał dowodowy w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, również w postępowaniu apelacyjnym przedstawiano dowody, które jednak pozostały poza oceną Sądu drugiej instancji. Ewentualne uzupełnienie materiału dowodowego powinno zatem nastąpić przed Sądem Okręgowym, bez potrzeby uchylania wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy. Nie może zatem budzić wątpliwości, że zaskarżony zażaleniem wyrok narusza art. 382 i 386 k.p.c.

W zażaleniu powołano także zarzuty naruszenia prawa materialnego. Zarzuty te jednak pozostają poza kognicją Sądu Najwyższego, bowiem zmierzają do materialnoprawnej oceny zasadności powództwa. Taka kontrola nie może nastąpić w ramach rozpoznania zażalenia, o jakim mowa w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Dokonywana ocena powinna mieć bowiem charakter formalny, skupiający się na ustanowionych w art. 386 § 4 k.p.c. przesłankach uchylenia orzeczenia sądu pierwszej instancji, bez wkraczania w merytoryczne kompetencje sądu.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji, na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.